

Med Hensyn til Gjenindkaldelserne i det Hele indeholder Forslaget kun, jeg kan sige, $1\frac{1}{2}$ Gjenindkaldelse, nemlig 1 Gjenindkaldelse til Linien og hvad jeg kalder $\frac{1}{2}$ Gjenindkaldelse, nemlig 12 Dages Hæneſte i Fortærkningen. Den bestaaende Hærorrdning kan antages at repræsentere $2\frac{1}{2}$ Indkaldelser, 2 à 3 Gjenindkaldelser, og der er altsaa en Indskrænkning i den bestaaende Ordning af ca. 1 Indkaldelse; det er vist nok; men jeg siger for mit Vedkommende — jeg taler jo kun paa mine egne Begne — at det er ikke den Retning, man ſkulde gaa for at komme nærmere til Folkevæbningsstanken. Det er mig klart, at saasnart man koncentrerer Hæneſtetiden paa et større Tidrum, vil det være det Samme som at gaa nærmere og nærmere til den ſtaaende Hær, medens man ved at gaa den modsatte Vej, fjerner sig derfra. Iſtebeſtomindre erkjender ogsaa jeg, at i Opgivelsen af Gjenindkaldelsen ligger der en Lettelse, og derfor ærede Medlemmer i den Henseende tro at kunne sætte deres Villie igjennem, har jeg, som sagt, erkjendt, at der her er en Indrømmelse i denne Henseende; men man maa nu erindre, at det Forslag, der da vedtoges og nu foreligger, foreligger med den udtrykkelige Motivering, at det er ikke det, man endelig vil fastholde; man er villig til at gjøre Indrømmelser, og de Herrer, som nu idag ønskede at kunne stemme for dette ſom Endringsforslag, maa vide, at de gjøre dette paa Basis af den Motivering, at de ere villige til at fravige det og altsaa paatage sig endnu større Byrder under en kommende Forhandling, navnlig i Fællesudvalg. Med Hensyn til det Sidste, nemlig Prisen for en ſaadan Hærorrdning, gjælder jo ogsaa dette Tilſagn om Indrømmelser paa dette Punkt, og medens vi jo med Spænding have ventet paa at høre, hvad det ſidſte Ord ſkulde blive paa forſkjellige Omraader, have vi i den Henseende en Anviſning fra den, der er Ordſpører (Berg) for det ſidſt vedtagne Forslag, idet han nemlig under denne Sags Iſte Behandling allerede fremsatte det ſom ſit endelige Maal at kunne holde ſig indenfor de nuværende finansielle Grændſer, indenfor en Bekostning af ca. $8\frac{1}{4}$ — $8\frac{1}{2}$ Million, beregnet med de nuværende Lønningſatſer. Man maa jo vel erindre, at diſe ikke ville kunne opretholdes, men at man gjennem nye Lønningſlove vil komme til en ikke uvæſentlig forøget Udgiſt; men altsaa i den Henseende have vi en Anviſning, og om end, ſom jeg tidligere ſagde, ogsaa dette Punkt neppe vil kunne fastholdes med nogen Styrke, ligger der dog deri, at vi allerede i denne Anviſning have givet Grændſen for, hvad der vil komme, og at altsaa i Sammenligning med den bestaaende Ordning Intet er at haabe, Intet at vente af det Forslag, ſom nu foreligger til Afgjørelſe. — Der er blevet ſagt om det Forſlag, Folkethinget ſidſt her vedtog, at det var det ſletteſte Forſlag, der med Hensyn til Hærløvsrevisionen har ligget

for. Jeg er ganſke af den Mening, thi det er et Forſlag, der til ingen af Siderne opfylder rimelige Ønſter. Det har kun den Egneſkab, at det i en ikke ganſke uvæſentlig Grad ſvækker Hærens Styrke og ikke opfylder de Ønſter fra Befolkningens Side, ſom stærkt ere bleve gjorte gjældende om Lettelse ſaa vel finantielt ſom perſonlig for de Byrder, Hærvæſenet paalægger. Jeg forſtaar derfor ikke, hvorledes det ærede Folkething tidligere har kunnet give dette Forſlag ſin Tilſlutning, og jeg ſkulde ogsaa meget miſforſtaa Afſtemningen her i Folkethinget ved 3die Behandling, om man i Birkeligheden ſkulde anſe det da Vedtagne ſom et Udtryk for Folkethingets Villie, og jeg ſkal ſpøge til, at det er i alt Fald mit Haab, at Afgjørelſen efter denne 4de Behandling vil viſe, at det ikke er Tilfældet. Vi haave imidlertid fra vor Side ikke ønsket, at denne Sag ſkulde afgjøres ved en tilfældig Afſtemning eller — jeg kan ſige — at ogsaa Hærløvsforſlaget ſkulde dø Straadøden, være Gjenſtand for Reſultatet af diſſe Afſtemninger, hvis endelige Udfald man ikke kan beregne. Det har været Dagsordensforſlagsſtillerens Ønſte tilſtræffelig tydelig at tilkjendegive, at det er vor Opfattelse, at de foreliggende Forſlag bør forkaſtes og altsaa ikke kun tilfældig falde, og denne Tanke have vi ſøgt at give Udtryk i Forſlaget til en motiveret Dagsorden.

Der er ved Siden af de Betragtninger, jeg her har gjort gjældende, endnu flere, ſom forekomme os med Styrke at tale for, at det nu er paa Tide at gjøre en Ende paa diſſe Forhandlinger. Vi foreſlaa, ſom ſagt, Sagen endt med Vedtagelſen af den i Betænkningen aftrykte Dagsorden. Det første Punkt i denne Dagsorden er henvendt til Regjeringen, idet vi deri udtale og ønske, at Thinget med os maatte ville udtale, at, efterſom Regjeringen for Tiden ingen Imødekommen har viiſt overfor Folkethinget ved Hærløvens Revision, ønske vi nu Sagen ſluttet. Det er en Kændſgjerning, at der hidtil fra Regjeringens Side ikke er viiſt Folkethinget nogen Imødekommen, og jeg ſkal dertil ſpøge, at det er med nogen Andren, man ſer den nuværende Regjering optræde paa en ſaadan Maade. Jeg kunde ſige med Anvendelſe af en berømt Aſtronomis Ord, at jeg har ſøgt, om ikke ikke i Himlen og paa Jorden, ſaa dog i Folkethinget og i Landſthinget, om Spor af en levende Regjeringsindfyldelſe paa denne Sag, men jeg har ikke fundet Spor til en ſaadan. Og dog ſtaa vi overfor en Regjering, der har vundet Ny for at være en stærk Regjering, og det er ikke overfor et ligeegyldigt Spørgſmaal, vi her ſtaa, men overfor det Punkt, der danner den nuværende Regjerings Regjeringsprogram. Jeg henvender mig ikke alene til den høitærede Krigsminiſter, ſom jo vel bærer det nærmeste Anſvar for denne Sag, men det er en Sag, ſom ikke nogen enkelt Miniſter alene kan bære Anſvaret for; dette maa komme